

Pell d’Ase

En un regne llunyà vivien un rei, una reina i la seva filla. El país era pròsper i, al pati del palau, hi havia un ase màgic que cada matí deixava monedes d’or damunt la palla.

La princesa creixia estimada i aprenia a escoltar el poble, administrar els graners i defensar les seves opinions.

Però la reina va emmalaltir. Abans de morir, va demanar al rei que no prengués cap decisió important mentre encara estigués dominat per la tristesa.

El rei va prometre-ho, però no va complir la promesa. Es va aïllar, va deixar d’escoltar els consellers i la pena va confondre els seus pensaments.

Un dia va anunciar que volia obligar la seva filla a ocupar alhora el lloc de princesa i el de reina mitjançant un casament que mai no s’hauria d’haver proposat.

—No —va respondre ella—. Soc la teva filla i tinc dret a decidir amb qui em caso. El dol no converteix una injustícia en una obligació.

El rei, encegat pel seu desig de controlar-ho tot, no va escoltar-la.

La princesa va demanar ajuda a la seva padrina, una fada que vivia al límit del bosc.

—No has de suportar una ordre injusta —va dir la fada—. Guanyarem temps i després marxaràs a un lloc segur.

La princesa va demanar al rei un vestit del color del cel. Pensava que ningú no podria fabricar-lo.

Però els teixidors van treballar durant set dies i van crear un vestit que canviava del blau de l'alba al blau de la nit.

Llavors va demanar un vestit tan clar com la lluna. Els argenters van filar raigs platejats i també el van acabar.

Finalment, va demanar un vestit brillant com el sol. Els artesans van teixir fils d'or fins que tota la sala va quedar il·luminada.

Cap de les proves havia fet reflexionar el rei.

—Ha arribat el moment de marxar —va dir la fada.

Va guardar els tres vestits dins d'un cofre tan petit com una nou. Després va preparar una capa grisa amb la llana aspra que l'ase màgic perdia cada primavera.

—Aquesta capa amagarà els vestits i el teu rostre. Mentre la portis et coneixeran com a Pell d'Ase.

Aquella nit, la princesa va deixar una carta explicant que marxava per protegir-se i que només tornaria quan la seva decisió fos respectada.

Va travessar el bosc i va arribar a un altre regne. Ningú no va reconèixer la figura coberta amb la capa grisa.

En una granja reial li van oferir feina. Pell d’Ase alimentava les oques, netejava els estables i ajudava a preparar el pa.

La feina era dura, però per primera vegada podia decidir quan parlar, on caminar i qui volia ser.

Els diumenges, quan es quedava sola, obria el petit cofre. Es posava un dels vestits i recordava que la capa era només una disfressa, no la seva identitat.

Un dia, el príncep d’aquell país va passar per la granja. Per una finestra va veure una jove amb el vestit del color del cel llegint un llibre.

Quan va tornar a mirar, només hi havia Pell d’Ase amb la capa grisa.

El príncep va preguntar qui era, però ningú no en sabia res. En lloc d’espiar-la o donar-li ordres, va començar a visitar la cuina i a conversar amb ella mentre pastaven pa.

Van parlar de llibres, de collites i de com un governant ha d’escoltar abans de decidir.

Amb el temps, Pell d’Ase va confiar en ell.

Durant la festa de la primavera, va treure’s la capa i va presentar-se davant de la cort amb el vestit del sol.

—Soc una princesa, però vaig fugir perquè volien decidir el meu futur sense el meu consentiment. No busco que ningú em rescati. Busco aliats que respectin les meves decisions.

El príncep va inclinar el cap.

—La teva història et pertany. Si algun dia vols compartir el camí amb mi, serà perquè tots dos ho haurem escollit.

La princesa va quedar-se al regne i va entrar al consell. Va millorar els graners, les escoles i les lleis que protegien qui havia de fugir de casa.

Mesos després va rebre una carta del seu pare. Els consellers l'havien obligat a escoltar el mal que havia causat. El rei reconeixia la seva injustícia i prometia no reclamar-li res.

La princesa no va oblidar el que havia passat, però va acceptar parlar amb ell en presència de la fada i del consell. Perdonar, va comprendre, no significava tornar a permetre el mateix.

Anys més tard, ella i el príncep van decidir casar-se. Ho van anunciar junts, sense proves impossibles ni ordres.

La princesa va conservar la capa de Pell d'Ase. No perquè s'avergonyís del passat, sinó perquè li recordava que, fins i tot sota la disfressa més grisa, continuava sent la propietària de la seva veu i del seu futur.